

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený zmocněncem X. X.
bytem X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2023 č.j. CPR-15579-2/ČJ-2023-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 25. 5. 2023 č.j. CPR-15579-2/ČJ-2023-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí ze dne 28. 3. 2023 č.j. KRPA-110964-16/ČJ-2023-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 16 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce z území členských států EU skutečně vycestuje; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, žalovaný porušil povinnost zjistit skutečný stav věci, řízení bylo jednostranné a neobjektivní, rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné a chybně vykládá zákon.
3. Uvedl, že dle informací polských právníků řízení o povolení k pobytu pořád trvá a v dubnu-květnu žalobce pobyt dostane.
4. Správní orgán I. stupně nevzal v úvahu prudce se zhoršující celkovou situaci v Uzbekistánu, stav v oblasti dodržování lidských práv je neutěšený, s ohledem na zprávy o zemi původu se lze oprávněně domnívat, že by po návratu ze zahraničí žalobce mohl být vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení ze strany uzbeckých státních orgánů.
5. Žalobce rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí, byly shromážděny dostatečné podklady, ze kterých bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. K uplatněným žalobním námitkám uvedl, že pokud měl žalobce požádáno o pobytové oprávnění v Polsku, měl to správním orgánům sdělit, dle čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 je podmínkou pro vstup cizince ze třetí země mít platné vízum nebo povolení k pobytu, což žalobce v rozhodný okamžik nebyl. V případě, že bude žalobci v budoucnu udělen pobyt na území členského státu, tak dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018, o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících příslušníků třetích zemí, se stanovují pravidla pro konzultace mezi členskými státy za účelem předcházení či sladování protichůdných pokynů. Konzultace by se měly uskutečnit v případě, že se na státní příslušníky třetích zemí, kteří jsou držiteli nebo kteří mají získat platné povolení k pobytu či dlouhodobé vízum vydané členským státem, vztahuje záznam o navracení pořízený jiným členským státem, zejména v případě, kdy je rozhodnutí o navracení

spojeno se zákazem vstupu nebo v případech, kdy mohou při vstupu na území členských států vzniknout sporné situace.

7. Zbylými námitkami se žalovaný již zabýval v napadeném rozhodnutí, byla též dostatečně vypořádána otázka dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
8. Byl přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, ze své strany neshledal porušení zákonných ustanovení, a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 27. 3. 2023 prováděla hlídka Policie ČR na konkrétní adrese v P. pobytovou kontrolu, při které byl ztotožněn žalobce, bylo zjištěno, že žalobce disponuje uzbeckým cestovním dokladem s neplatným LVA vízem typu D s platností od 24. 6. 2022 do 20. 12. 2022 na 180 dnů, poslední vstupní razítko v cestovním dokladu bylo z Rigy v Lotyšsku ze dne 1. 7. 2022, výstupní razítko již vyznačeno nebylo. Lustrací nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce, vzniklo podezření, že se na nachází na území ČR neoprávněně.
10. Dne 28. 3. 2023 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Žalobce při svém výslechu dne 28. 3. 2023 uvedl, že je ženatý, má tři děti, rodina žije v Uzbekistánu, dne 1. 7. 2022 přiletěl do Lotyšska, pak jel do Polska, kde byl 2 týdny, v červenci či srpnu přicestoval do České republiky, od té doby je zde nepřetržitě, přijel za prací, ví, že mu platnost LVA víza skončila dne 20. 12. 2022, celou rodinu má v Uzbekistánu, v ČR nemá žádné vazby, ví, že je na území ČR nelegálně, vydělával tu peníze, pracoval na stavbách, pracovní povolení neměl, nemá v ČR ani jinde v EU podanou žádost o pobyt, není mu známa žádná překážka, jež by znemožňovala vycestování z území České republiky do Uzbekistánu, nic mu tam nehrozí, v domovské zemi mu nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení, trest nebo jiné vážné nebezpečí, v domovském státě se má kam vrátit.
11. Závazné stanovisko ze dne 28. 3. 2023, ev. č. ZS55757, k možnosti vycestování žalobce do Uzbekistánu uvádí, že vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné; správní orgán hodnotil, zda v případě žalobce existuje důvod pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, přitom vycházel z výpovědi žalobce a informací ohledně bezpečnostní a politické situace a stavu dodržování lidských práv v Republice Uzbekistán, konkrétně z Informace OAMP MV ČR – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 3. 2022, jež je součástí správního spisu.
12. Žalobce se dne 28. 3. 2023 seznámil s podklady pro rozhodnutí, nijak se nevyjádřil, nežádal změny ani doplnění.
13. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 28. 3. 2023 správní orgán I. stupně shledal, že žalobce na území ČR pobýval nejméně od 21. 12. 2022 do 27. 3. 2023 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, nebylo zjištěno žádné probíhající řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu. Správní orgán I. stupně shledal, že rozhodnutí v případě žalobce není nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vyšel ze závazného stanoviska k vycestování, dle kterého vycestování žalobce je možné, sám žalobce uvedl, že mu v zemi původu nic nehrozí. Posuzoval přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ve

smyslu kritérií dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Dobu 16 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, stanovil s přihlédnutím k délce a závažnosti neoprávněného pobytu, přihlédl k tomu, že žalobce poskytl součinnost a v průběhu správního řízení spolupracoval, na druhou stranu žalobce o svém nelegálním pobytu věděl. Žalobce podal dne 11. 4. 2023 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.

14. V napadeném rozhodnutí ze dne 25. 5. 2023 žalovaný shledal pochybení ve stanovení doby neoprávněného pobytu žalobce v České republice, kterou opravil na období od 29. 9. 2022 do 27. 3. 2023, skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců byla přesto naplněna, v dalším postupu správního orgánu I. stupně nezjistil pochybení. Odvolací námitky nepovažoval za důvodné, k obavám žalobce z návratu do domovského státu uvedl, že žalobce nesdělil žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být po svém návratu mučen či podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení, naopak uvedl, že mu v návratu nic nebrání, jeho tvrzení v odvolání jsou zcela obecná, není z nich zřejmé, proč by mu v případě návratu nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení hrozit mělo. Veškeré údaje uvedené žalobcem ve správním řízení byly posouzeny v závazném stanovisku, které vychází též z konkrétní aktuální informace o zemi původu, žalobce sám žádnou konkrétní hrozbu neoznačil, zcela obecná odvolací námitka tak nemůže být důvodná. Byly vypořádány též další odvolací námitky.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 14. 7. 2023, zástupce žalobce i žalovaný se z jednání omluvili, souhlasili s projednáním věci v jejich nepřítomnosti. Žalobce se k ústnímu jednání dostavil, uváděl, že je pro něj velice těžké vrátit se do Uzbekistánu, potřebuje vydělat peníze, jeho žena je nemocná, matka taky, on má v Uzbekistánu dluhy, ztratilo se mu 10 000 USD, má tři dcery, chce tady zůstat a pracovat, aby mohl posílat peníze své rodině a splatit dluhy.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

19. V dané věci žalobce nijak nepopírá zjištěný skutkový stav, tedy že v období od 29. 9. 2022 do 27. 3. 2023 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
20. K obecným námitkám ohledně nezákonnosti, nepřezkoumatelnosti a nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, porušení povinnosti zjistit skutečný stav věci a tvrzené jednostrannosti a neobjektivitě správního řízení, soud konstatuje, že je nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům uvedené obecné námitky, který nejsou podepřeny konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.
21. K námitce žalobce týkající se probíhajícího řízení o žádosti o povolení k pobytu žalobce v Polsku soud uvádí, že žalobce žádnou takovou skutečnost v rámci správního řízení neuplatnil, ani k tomu nepředložil žádné podklady, naopak sdělil, že žádné řízení o povolení k pobytu, ani v ČR ani v rámci EU neprobíhá. Správní orgány se tedy takovou okolností nemohly zabývat, neboť nejsou povinny vyhledávat z úřední povinnosti, zda žalobce nevede v některém z členských států EU řízení k získání pobytového oprávnění. Daná žalobní námitka je pak formulována zcela obecně, žalobce k uvedenému řízení nic nespecifikoval, ani nedoložil. Soud k tomu pouze uvádí, že ani v případě, že by takové řízení v Polsku skutečně probíhalo, nemělo by to vliv na možnost České republiky vydat žalobci rozhodnutí o správním vyhoštění, ani pozdější udělení pobytového oprávnění v Polsku by nezpůsobovalo nezákonnost již vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění v České republice (neboť není pochyb o tom, že žalobce se neoprávněného pobytu dopustil). Na takovou situaci by dopadal čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, dle kterého: *„Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí*

povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.“ Městský soud v Praze k tomu v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č.j. 9 Ca 75/2009-29 uvedl: „Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v SIS v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, má podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy dojít mezi smluvní stranou (státem), která takový záznam pořídila, a smluvní stranou, která cizinci vydala povolení k pobytu, ke konzultačnímu řízení, jehož cílem je zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu.“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2019, č.j. 5 Azs 187/2019-25. Z uvedeného vyplývá, že ani pozdější udělení pobytového oprávnění žalobci v jiném členském státě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebrání, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, daná situace může být případně řešena prostředky konzultačního řízení a zjišťovacího řízení, jak správně uvedl žalovaný.

22. Podle § 120a odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva.
23. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2).*
24. Podle čl. 3 Úmluvy platí, že *[n]ikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
25. Ze správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně si v souladu s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko k otázce, zda je vycestování žalobce do domovského státu možné, toto stanovisko vycházelo z údajů sdělených žalobcem ve správním řízení, kde uvedl, že mu není známa žádná překážka ve vycestování do domovského státu, nic mu tam nehrozí. Stanovisko dále vycházelo ze zcela aktuální informace týkající se bezpečnostní a politické situace v Uzbekistánu a vybraných otázek z oblasti občanských svobod a lidských práv. Na jejich podkladě správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohlo žalobci hrozit v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Žalobce se v prvostupňovém řízení seznámil s podklady pro rozhodnutí, žádné výhrady či návrhy na doplnění k nim neuplatnil. Teprve v odvolání žalobce obecně uvedl, že situace v Uzbekistánu se prudce zhoršuje, stav v oblasti dodržování lidských práv je neutěšený, navrátilci ze zahraničí by mohli být vystaveni nelidskému a ponižujícímu zacházení ze strany uzbeckých státních orgánů. Obdobnou argumentaci žalobce uplatnil též v žalobě.
26. Soud k tomu uvádí, že žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí již dostatečně vypořádal, daná námitka postrádá jakékoli odůvodnění, není zřejmé, z čeho žalobce svá tvrzení dovozuje, nejsou uvedeny žádné konkrétní údaje, ani podklady, ze kterých žalobce vychází. Přitom dle zprávy Informace OAMP MV ČR – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 3. 2022 uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, přičemž vláda tato pravidla obecně dodržovala, tzv. výjezdní vízum, které dříve občané potřebovali pro většinu zahraničních cest, vláda zrušila k 1. 1. 2019. Jak se uvádí ve stanovisku, obecně

sice Uzbekistán nelze označit za zemi s vysokým stupněm demokracie, žalobce však žádné potíže ve vztahu k této zemi nedeklaroval, zemi opustil legálně na základě platných dokladů za účelem práce, žádné problémy se státními orgány neměl, nelze tudíž předpokládat, že by mohl být v případě návratu ohrožen nebezpečím ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Soud shledal, že žalovaný nepochybil, pokud v případě žalobce neshledal důvody znemožňující vycestování do Republiky Uzbekistán ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, žalobce neuplatnil žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé uvedené závěry zpochybnit.

27. Soud dále konstatuje, že námitka žalobce vznesená při jednání týkající se toho, že v České republice potřebuje zůstat, aby vydělal peníze a zasílal je své rodině a splatil dluhy, je opožděná, v žalobě to žalobce neuváděl, dle § 71 odst. 2 s.ř.s. lze nové žalobní body uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která však v daném případě uplynula dne 19. 6. 2023 (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Z tohoto důvodu se soud již danou námitkou nezabýval.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
29. Závěrem soud uvádí, že nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má podání žaloby odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí ze zákona, navíc soud o žalobě rozhodl ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby (§ 73 odst. 4 s.ř.s.).
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. července 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně